

IECEA MARE

Sediul consiliului local:

Ilecea Mare nr. 127 A, telefon 0256/365713, fax 0256/365885;

Coordonate:

45°50'58" lat. N;
20°53'09" long. E;

Repere istorice:

-1317 în documentele vremii apare denumirea „ad terram **Vsche** vocatam”;

- 1332-1337- în diplomele papale apare denumirea de **Juske**, Uske ori Vche;

-1479 - o diplomă maghiară vorbește de satul **Ewche** ca ținând de districtul Cenad;

-1761 - este amintit în harta oficială a Banatului imperial **prediul Iesca** (teritoriul părăsit al satului), aflat pe drumul poștalioanelor dintre Timișoara și Comloșu Mare;

-1767 - începe construcția a 204 case, precum și ridicarea primei școli, satul fiind întemeiat de consilierul austriac Hildebrand;

-coloniștii germani așezați în sat erau originari din Lorena, Bavaria, Luxemburg, Trier etc. ;

-evenimentul este consemnat în Monografia satului Ioneț, realizată în 1906 de către învățătorii **Marschall M., Weigerber F., și Zappe F.**, în limba maghiară și germană;

-1778 - așezarea aparține comitatului Timiș-Torontal;

-1836 - o epidemie de holeră a pustiit satul, pierind atunci în jur de 100 de locuitori;

-1848-1849 - în timpul revoluției burgheze mor aici peste 20 de localnici, după ce au loc ciocniri puternice între armata austriacă și honvezii unguri;

-1855-1856 - se înființează cartea funciară a localității;

-1936 - în Iecia Mare funcționau trei bănci populare, școală primară, o moară cu aburi, două țesătorii mecanice și de apretură de bumbac (un obicei local care a dispărut era **Spinnstube**: femeile vecine se adunau și torceau cânepa sau lâna care apoi se împletea sau se țesea);

- existau o asociație a femeilor germane și un mic muzeu istoric șvăbesc;

- comuna avea 571 de case și 2 294 de locuitori, majoritatea șvabi de religie romano-catolică;

-1938-1940 - primul cadru didactic român care a pre-

dat la școala din sat a a fost **Ion Ciurca** din București;

-autoritățile locale au intenționat schimbarea denumiri Iecia în **Orzul-Mare**, dar acest lucru nu s-a realizat;

-1954 - satul primește definitiv numele de Iecia Mare;

-1968 - Iecia Mare este desființată ca și comună și trece la comuna Cărpiniș;

-2004 - comuna Iecia Mare a fost reînființată prin desprindere de comuna Cărpiniș;

-2010 - peste 200 de localnici muncesc în Italia, Irlanda și Spania;

-2011 - familia **Beizser Francisc** din Germania obține pentru comunitatea din satul natal două mașini de intervenție în caz de incendiu, donație necesară remizei de pompieri din localitate;

Populația stabilă la 1 ianuarie 2010 - total:

2 482 de persoane, dintre care:

- masculină = 1 246 de persoane

- feminină = 1 236 de persoane

Numărul locuințelor la 1 ianuarie 2010:

867

Instituții școlare: Școala cu clasele I-VIII; Grădinița cu program normal;

Instituții sanitare: Cabinete medicale: (două); Farmacie umană;

Instituții culturale: Cămin cultural; Bibliotecă (fondată în anul 2005);

Biserici și alte lăcașe de cult: Biserica romano-catolică (1770-1880); Biserică ortodoxă română (1946); Biserici adventiste de ziua a șaptea (două-1993 și 1997); Biserica pentecostală (2003);

Ruga: Ruga românească (ultima duminică a lunii august).

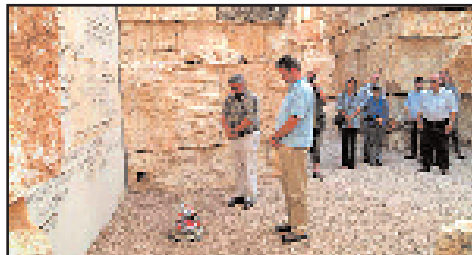
PRIMĂRIA ȘI CONSILIUL LOCAL AL COMUNEI IECEA MARE

Codrescu Ovidiu - Ioan	primar	Felecan Vasile, consilier	PDL
Jorza Ioan	viceprimar	Iftinchi Gheorghe, consilier	PDL
Andrei Gheorghe, consilier	PDL	Marc Gabriela, consilier	PDL
Colțiș Dănuț, consilier	PDL	Nicola Francisc, consilier	PSD
Drăgan Sorin, consilier	PNL	Pop Valer, consilier	PDL
Feleaș Ioan, consilier	PDL	Sîrca Ioan, consilier	PDL

LECEA MARE

ȘVABUL IOSIF ZAHARIA,
„DREPT ÎNTRE POPOARE”!

În Ierusalim a fost înființat la anul 1953, pe lângă Parlamentul statului Israel (Knesset), un Memorial oficial al victimelor din timpul Holocaustului, „Yad Vashem”. Memorialul cinstește pe cei care au salvat evrei și nu erau de etnie evrei, iar numele salvatorilor apare pe lista celor numiți „Drepti între Popoare”. Memorialul Holocaustului a acordat 60 de asemenea titluri unor cetățeni români. Primul numit „Drept între Popoare” a fost primarul român al orașului Cernăuți din perioada celui de-al doilea război mondial, cel care a salvat mii de evrei de la deportarea în Transnistria. Printre cei 60 de „Drepti între Popoare” din România există și un bănățean: **Iosif Zaharia (Zacharias)**, șvab din Iecea Mare. Acesta era fiul unui fermier (bauer) înstărit. În anul 1941, după ce România intrase în război alături de Germania nazistă, iar legislația antievreiască se înăsprise, Iosif a întâlnit într-o zi, la el în sat, la Iecea Mare, un băiat de 13 ani, rătăcit, flă-

Memorialul „Yad Vashem” - Ierusalim

mând și obosit, în căutare de hrană și adăpost. Copilul se numea **Benjamin Weiss** și făcea parte dintr-o comunitate evreiască din Arad aflată sub îngrijirea spirituală a rabinului Brisk Nathan. Cum a ajuns Benjamin în Iecea Mare, nu se știe. Iosif Zacharias, deși a aflat că băiatul era evreu, a avut grijă de el, i-a procurat acte false, l-a învățat să îngrijească vitele, iar tatăl lui Iosif l-a angajat la ferma lui. Gestul făcut de tânărul șvab față de adolescentul evreu din Arad i-a adus lui Iosif Zaharia (Zacharias) titlul de „Drept între Popoare”, singurul bănățean despre care se știe că l-a obținut până acum.

ILIE PINTILIE, ILEGALISTUL FĂRĂ CAP

La mijlocul secolului XX, ca și în alte sate timișene, paorii din Iecea Mare au fost obligați să se „colectivizeze”. Gospodăria agricolă din localitate a fost botezată de comuniștii de la Regionala de partid „Ilie Pintilie”, după numele unui ilegalist apropiat lui Gh. Gheorghiu - Dej, care a decedat în închisoarea de la Doftana în anul 1940. În fața sediului GAC din Iecea Mare a fost așezat un bust al ilegalistului, iar la dezvelirea statuii acestuia a fost adusă fanfara. Pe stadionul de fotbal a avut loc o mare sărbătoare, ca la rugă, pe cheltuiala gospodăriei colective.

Soarta statuii lui Ilie Pintilie a fost pecetluită de un sătean, **Mihai Boboc**, după Revoluția din Decembrie 1989. Boboc provenea dintr-o familie de refugiați din Cadrilater, colonizați în anul 1945. Tatăl lui Mihai a

fost arestat de securitate, trimis la muncă forțată la Canal, eliberat în anul 1955, rearestat, apoi eliberat abia la anul 1964, când au fost grațiați mulți deținuți politici. Mihai Boboc s-a răzbunat pe regimul comunist care i-a terorizat familia așa cum a știut și el: a decapitat statuia lui Ilie Pintilie în martie 1990. A luat un baros din fierăria CAP-ului și a aplicat câteva lovituri bustului făcut din granit. Capul lui Ilie Pintilie a căzut, iar Boboc l-a dus acasă cu roaba. Apoi a vrut să fugă în Australia, dar a renunțat. Bustul fără cap al lui Ilie Pintilie e și acum în același loc în care a fost așezat în urmă cu 50 de ani, iar capul lui Ilie Pintilie a rămas în „colecția personală” a răzvrătitului Mihai Boboc.

Dacă la Iecea Mare din statuia lui Ilie Pintilie a mai rămas bustul, muzeul memorial „Ilie Pintilie” din municipiul Iași, de pildă, a fost demolat imediat după anul 1989...